

Rejmond E. Fajst
**KRALJEVI
BUKANIR**

Prevela
Nevena Andrić

Laguna

Naslov originala

Raymond E. Feist

THE KING'S BUCCANEER

Copyright © Raymond Elias Feist 1992

Itanu i Barbari

Translation Copyright © 2009 za srpsko izdanje, LAGUNA

Illustration copyright © **Maitz, Don** via
Agentur Schlück GmbH.

IZJAVE ZAHVALNOSTI

Ovo delo ne bi postojalo bez bujne mašte prvobitne grupe koja se okupljala četvrtkom uveče i onih koji su se kasnije okupljali petkom uveče. Stiv A., Ejpril, Džon, Anita, Rič, Itan, Dejv, Tim Lori, Džef, Stiv B., Konan, Bob i na desetine drugih koji su nam se pridružili tokom godina dali su Midkemiji životnost kakvu jedan pisac ne bi mogao da postigne. Hvala vam na divnom svetu za igranje.

Zahvaljujem Dženi Vurts što mi je dopustila da učim od nje dok smo gotovo sedam godina zajedno radili, i Donu Mejcu na njegovoj viziji, umeću i umetnosti, i zato što je podržavao Dženine odluke.

Tokom godina sarađivao sam sa mnogobrojnim urednicima u *Dabldeju* i *Graftonu*, sadašnjem *HarperKolinsu*. Posebno zahvaljujem Džoani Silverstajni i kući *Bantam Dabldej Del* što su se starali za posao i Malkomu Edvardsu iz *HarperKolinsa*, koji je nastavio tamo gde su stali njegovi prethodnici a da nije ni trepnuo. Zahvaljujem i onima koje sam ranije pominjao, u obe izdavačke kuće – neki od njih se sada bave drugim stvarima, ali nikada ih neću zaboraviti. Od prodaje i marketinga i reklame do onih koji su prosto čitali knjige i lepo o njima govorili svojim kolegama – hvala vam svima. Mnogi od vas uradili su mnogo više nego što su morali kako bi ovo delo postiglo uspeh.

Želim da zahvalim nekima koje nikad ranije nisam pomenuo: Tresu Andersonu i njegovom timu, Bobu i Filisu Vajnberg, i Rudiju Klarku i njegovim ljudima, koji ne samo da su prodavali knjige, već su, puni poleta, pomogli da se moja dela izdvoje iz mnoštva sličnih, još na početku.

Kao i uvek, Džonatanu Matsonu i svima iz kuće *Harold Matson Kompani*, zato što su mi pružili mnogo više od dobrih poslovnih saveta.

Ponajviše, hvala Ketlin S. Starbak, koja je ovaj brod održavala na pravom kursu. Bez njene ljubavi, podrške i mudrosti ne bih uspeo.

REYMOND E. FAJST
San Dijego, Kalifornija, februar 1992.

midkemija

CARSTVO VELIKOŠ KEŠA

PROLOG

Susret

Guda se protegnu.

Kroz vrata iza njega dopre ženski glas: „Gubi se odatle!“

Nekadašnji stražar-plaćenik zavalu se u stolicu na tremu svoje krčme i podiže noge na ogradu. U daljini je počinjala uobičajena večernja serenada. Dok su bogatiji putnici odsedali u velikim konačistima u centru grada ili u raskošnim gostionicama duž srebrnaste plaže, krčma *Ulubljena kaciga* u vlasništvu Gude Bulea služila je prostije goste: vozače teretnih kola, plaćenike, seljake koji su donosili letinu u grad i seoske vojnike.

„Zar moram da zovem gradsku stražu!“, povika žena iz krčme.

Guda je bio krupan čovek, a vođenje krčme težak posao, te se nije previše ugojio i oružje mu je još uvek bilo izbrušeno; češće nego što bi voleo da se seti bivao je prinuđen da ovog ili onog gosta izbaci napolje.

Veče, baš pre večere, bilo mu je omiljeno doba dana. Iz stolice u kojoj je sedeo posmatrao je kako sunce zalazi nad zalivom Elarijal, kako se zaslepljujuće bleštavilo dana pretapa u nežnije rumenilo i boji bele građevine u prigušene narandžaste i zlatne tonove. Ovo je bilo jedno od retkih zadovoljstava koja je uspevao da sačuva za sebe u inače zahtevnom životu. Iz zgrade se začu glasan tresak, ali Guda se odupre porivu da proveri šta je u pitanju. Žena će mu reći kada bude trebalo da se umeša.

„Gubite se odavde! Tucite se napolju!“

Guda izvuče bodež, obično je nosio dva za pojasom, i počeo odsutno da ga glanca. Iz unutrašnjosti krčme odjeknu lomljava posuđa. Ubrzo

zatim začu se ženski vrisak, a potom se pridružiše i zvuci pesnica koje udaraju o tela.

Guda je gledao u sunce dok je glancao bodež. Sa gotovo šezdeset leta, lice mu je bilo kao stara kožna mapa – svedočilo je o godinama provedenim u čuvanju karavana, o borbama, o previše lošeg vremena, loše hrane i lošeg vina – a najupadljivija crta bio mu je često lomljeni nos. Kosa mu se skoro sasvim povukla s vrha glave, ali ona koja je rasla negde između temena i ušiju dopirala mu je do ramena i bila je seda. Niko ga ne bi nazvao lepotanom, ali odisao je nečim - smirenom, otvorenom neposrednošću, zbog koje su mu ljudi verovali i voleli ga.

Pogled mu je lutao po zalivu dok su srebrni i ružičasti zraci sunca blistali na smaragdnoj vodi, a morske ptice kreštale i ronile u potrazi za večerom. Dnevna vrućina se povukla, a blagi prohladni povetarac s primesom morske soli dopirao je iz zaliva, i on se na trenutak pitao može li život biti bolji za nekoga tako niskog društvenog položaja. Potom zaškilji zbog bleštavila sunca koje je dodirnulo horizont, jer sa zapada je dolazila neka prilika i odlučno marširala niz put prema maloj krčmi.

U početku je to bila samo crna tačka obasjana suncem na zalasku, ali uskoro je mogao da vidi i pojedinosti. Nešto u vezi s prilikom zagolicalo je Gudino sećanje, i on prikova pogled na stranca, koga je sada jasno video. Približavao se krivonog čovek sitne građe u prašnjavoj i iscepanoj plavoj odori vezanoj na jednom ramenu. Bio je Isalanijac, građanin Isalana, jedne od nacija na jugu Carstva Velikog Keša. Nosio je stari crni torbak i oslanjao se na dugački štap dok je hodao.

Kada se čovek dovoljno približio da mu se crte lica jasno vide, Guda se pomoli u sebi: „Bogovi, ne on.“

Iz zgrade se začu ljutiti urlik i Guda ustade. Čovek stiže do trema i spusti torbu s ramena. Paperjaste dlake okruživale su mu inače ćelavu glavu; lice nalik lešinarskom činilo se ozbiljno dok je posmatrao Gudu, a onda se razvuče u širok osmeh. Crne oči bile su mu poput uzanih proreza dok se osmehivao Gudi. On otvori prašnjavu staru torbu. Poznatim glasom, grubim poput šljunka, upita: „Hoćeš li pomorandžu?“ Posegnu u torbu i izvuče dve velike pomorandže.

Guda uhvati voćku koju mu je ovaj bacio i reče: „Nejkore, šta te, kojih sedam krugova ada, dovodi ovamo?“

Nejkor Isalanijac, povremeno kartaroš i prevarant, čarobnjak u nekom smislu te reči i, po Gudinoj proceni, nesumnjivo lud, nekada je

bio saputnik bivšeg plaćenika. Devet godina ranije upoznali su jednog mladog skitnicu i putovali s njim; skitnica je ubedio Gudu – Nejkora nije trebalo ubeđivati – da mu se pridruži na putovanju u grad Keš i zaroni u samo srce ubistava, politike i pokušaja izdaje. Ispostavilo se da je skitnica zapravo princ Borik, naslednik prestola Ostrvskog kraljevstva, i Guda je iz tog susreta izvukao dovoljno zlata da putuje i pronađe ovu krčmu, udovicu prethodnog vlasnika i najveličanstvenije zalaske sunca koje je ikad video. Nije želeo da ikada više u životu iskusi nešto nalik onom putovanju. Sada je malodušno zaključio da je ta želja uzaludna.

Krivonogi čovečuljak reče: „Došao sam po tebe.“

Guda se vrati na stolicu, a jedna krigla prolete kroz vrata. Nejkor je spretno izbegnu i kaza: „Dobre su ti ove tuče ovde. Vozači?“

Guda odmahnu glavom. „Večeras nema gostiju. Samo ženinih sedmero dece rasturaju krčmu kao i obično.“

Nejkor spusti torbak, sede na ogradu i reče: „Dobro, daj mi nešto za jelo, pa idemo.“

Guda se vrati oštrenju bodeža i reče: „Kuda?“

„U Krondor.“

Guda sklopi oči na trenutak. Jedina osoba u Krondoru koju su obojica poznavala bio je princ Borik. „Nejkore, ovo svakako nije savršen život, ali sa zadovoljstvom ću ovde ostati. Sad beži odavde.“

Čovečuljak zagriže pomorandžu, otkinu veliko parče kore i ispljnu ga. Duboko zagriže pomorandžu glasno srćući. Obrisa usta nadlaničom i reče: „Zadovoljan si ovim?“ Pokaza prema mračnom ulazu kroz koji je dopiralo dečje urlikanje i nadjačavalo ostalu viku i lomljavu.

Guda reče: „Život je ponekad težak, ali retko kad neko pokuša da me ubije; svake večeri znam gde ću spavati, dobro jedem i redovno se kupam. Žena mi je nežna, a deca...“ Krik ozlojeđene bebe prekinu glasno urlikanje drugog deteta. Guda pogleda u Nejkora i upita: „Zažaliću zbog ovoga, ali zbog čega treba da idemo u Krondor?“

„Moram da se vidim s nekim“, reče Nejkor i zaveli se na ogradu zakačivši se stopalom za stub kako bi održao ravnotežu.

„Jedna od tvojih osobina, Nejkore, jeste da nikada ne zamaraš ljude nepotrebnim detaljima. Sa kim?“

„Ne znam. Ali saznaćemo kad stignemo.“

Guda uzdahnu. „Kada sam te poslednji put video, jahao si na sever od grada Keša prema onom čarobnjačkom ostrvu, Zvezdanoj Luci. Na sebi si imao plašt i sjajno izatkanu plavu odoru, jahao si na crnom

pustinjskom pastuvu koji je vredeo jednu godišnju zaradu, a kesa ti je bila puna caričinog zlata.

Nejkor slegnu ramenima. „Konj je pasao lošu travu, dobio grčeve i umro.“ On dotače prljavu, iscepanu plavu odoru koju je imao na sebi. „Plajt mi se zakačinjao za sve, pa sam ga bacio. Onu odoru još nosim. Rukavi su bili predugački, te sam ih otkinuo. Vukla se po zemlji i stalno sam se saplitaio o porub, pa sam ga odsekao bodežom.“

Guda se zagleda u svog otrcanog nekadašnjeg saputnika i reče: „Mogao si da priuštiš krojača.“

„Bio sam zauzet.“ On baci pogled na tirkizno nebo prošarano ružičastim i sivim oblacima i reče: „Potrošio sam sav novac, a Zvezdana Luka mi je dosadila. Odlučio sam da idem u Krondor.“

Guda je osećao kako gubi kontrolu nad razgovorom dok je govorio: „Poslednji put kad sam pogledao mapu, put od Zvezdane Luke do Krondora preko Elarijala bio je veoma zaobilazan.“

Nejkor slegnu ramenima. „Morao sam da te pronađem. Vratio sam se u Keš. Rekao si da ćeš možda i u Jandove, tako da sam otišao tamo. Onda su mi rekli da si otišao u Farafru, tako da sam otišao tamo. Pratio sam te do Drakonija, Karalijana, pa ovamo.“

„Rekao bih da si zacrtao da me nađeš.“

Nejkor se nagnu napred i glas mu se promeni; Guda je i ranije čuo ovakav ton u njegovom glasu, i znao je da će reći nešto značajno. „Velika dela, Guda. Ne pitaj me zašto; ne znam. Hajde da kažemo da ponekad imam predosećaje.“

„Moraš sa mnom. Idemo na mesto gde je malo ljudi iz Keša ikada kročilo. Dakle, uzmi mač i torbu i hajde sa mnom. Sutra jedan karavan kreće za Durbin. Našao sam ti stražarski posao; pamte Gudu Bulea. Iz Durbina možemo da nađemo brod za Krondor. Moramo brzo da stignemo.“

Guda upita: „Zašto bih te poslušao?“

Nejkor se iskezi i glas mu je ponovo bio polupodrugljiv, poluvedar, tako osoben za Isalanijca. „Zato što ti je dosadno, zar ne?“

Guda je slušao najmlađe posvojčice kako urla zbog kakvog zlodela nekog od šestoro braće i sestara, a onda reče: „Ne kao da se ovde išta dešava...“ Začuvši još jedan krik, dodade: „...ili kao da je mirno, zapravo.“

„Hajde. Pozdravi se sa ženom i krećemo.“

Guda ustade, pomiren sa sudbinom a u isto vreme pun nade. Okrenu se nižem čoveku i kaza: „Najbolje da odeš u karavan-saraj i sačekaš me tamo. Moram nešto da objasnim ženi.“

Nejkor upita: „Venčani ste?“

Guda reče: „Nikako to da obavimo.“

Nejkor se isceri. „Onda joj daj malo zlata – ako ti je išta ostalo – i reci joj da ćeš se vratiti, pa kreni. U roku od mesec dana će neki drugi muškarac biti u njenom krevetu i u toj stolici.“

Guda je na trenutak stajao kraj vrata i posmatrao kako se svetlost nestalog sunca povlači, a potom reče: „Nedostajace mi ovi zalasci, Nejcore.“

Isalanijac je nastavio da se kezi dok je skakao sa ograde, podizao torbu i prtio je na rame. „Sunce zalazi i nad drugim okeanima, Guda. Videćeš sjajne prizore i velika čuda.“ Bez ijedne reči više, okrenu se prema putu ka gradu Elarijalu i krenu.

Guda Bule uđe u krčmu koju je sedam godina nazivao domom i zapita se da li će ga put ikada više naneti tuda.

POGLAVLJE PRVO

Odluka

Izvidnik pokaza rukom.

„Brod pravo napred!“

Amos Trask, admiral prinčeve flote u kraljevskoj mornarici, viknu: „Šta?“

Lučki pilot, koji je stajao pored admirala i navodio *Kraljevski zmaj*, admiralski brod princa Krondora, prema dokovima palate, doviknu svom pomoćniku na pramcu: „Daj im znak da se sklone!“

Pomoćnik pilota, mladić zlovoljnog izgleda, uzvрати uzvikom: „Imaju kraljevski steg!“

Amos Trask se grubo progura pored pilota. Iako u šezdesetim godinama, i dalje je imao široka prsa i bikovski vrat. On požuri ka pramcu sigurnim korakom nekoga ko je veći deo života proveo na moru. Upravljaio je admiralskim brodom princa Arute već gotovo dvadeset godina, uplovljavao u Krondor i isplovljavao iz njega, i mogao je da pristane na dokove vezanih očiju, ali običaj je nalagao da lučki pilot bude prisutan. Amos nije voleo nikome da prepušta zapovedništvo brodom, ponajmanje nametljivom i ne mnogo prijatnom službeniku kraljevskog lučkog glavešine. Amos je sumnjao da je drugi uslov za to radno mesto mrska narav. Prvi uslov je, kako se činilo, bio brak s jednom od mnogobrojnih ćerki i sestara lučkog glavešine.

Amos je stigao do pramca i pogledao napred. Tamne oči mu se suziše dok je posmatrao ono što se odigravalo ispod. Dok je brod klizio prema keju, barkica, ne duža od pet metara, pokušala je da šmugne u prostor ispred njega. Nespretno vezan za vrh jarbola bio

je plamenac,* manja verzija pomorskog stega princa Krondora. Dva mladića mahnitno su poslovala oko jedara i kormila, jedan je pokušavao da održi barku na kursu prema dokovima, dok je drugi motao flok. Obojica su se smejala ovoj nepredviđenoj trci.

„Nikolase!“, povika Amos kada mu dečko koji je spuštao flok mahnu. „Budalo! Zaprečili smo vam vetar! Okrenite se!“ Dečko za kormilom se okrenu prema Amosu i drsko mu se isceri. „Trebalo je da znam“, reče Amos pomoćniku pilota. Iscerenom dečaku Amos doviknu: „Hari! Ti si potpuno lud!“ On baci pogled unazad, vide da su i poslednja jedra smotana i primeti: „Pristaćemo na dokove, nemamo mesta da se okrenemo čak i da hoćemo, a svakako ne možemo da se zaustavimo.“

Svi brodovi koji bi došli u Krondor usidrili bi se na sredini luke i sačekali da ih čamci otegle do dokova. Amos je bio jedini čovek dovoljno visokog čina da zastraši lučkog pilota i da mu ovaj dopusti da spusti jedra u pravom trenutku i pristane direktno na dokove. Bio je ponosan što bi uvek bacio konopce na kopno na pravom mestu i što nikada nije naleteo na dokove ili tražio da ga uzmu u teglo. U ovo sidrište je za dvadeset godina uplovio stotinu puta, ali nikada s dvojicom dečaka koji mu igraju igre ispred broda. Posmatrajući barku koja je sada sve više usporavala, Amos reče: „Lorense, reci mi kakav je osećaj biti na pramcu kada potopiš najmlađeg sina princa Krondora?“

Pomoćnik pilota potpuno poblede i okrenu se prema barki. Prodornim glasom počeo da vrišti na dečake da se sklone s puta.

Amos okrenu leđa onome što se događalo ispod i odmahnu glavom dok se naslanjao na ogradu palube. Pređe rukom preko gotovo ćelavog temena; seda kosa oko temena – nekada tamna i kovrdžava – sada mu je na potiljku bila vezana u mornarski čvor. Amos se na časak trudio da ne obraća pažnju na dešavanja, potom odustade. Okrenu se i nagnu se napred i udesno kako bi mogao da vidi od kosnika. Ispod njega, Nikolas se odupirao o veslo, jedne noge čvrsto ukopane u postolje jarbola, veslom se snažno odgurujući od pramca velikog broda. Izgledao je prestravljen. Amos začu kako Nikolas viče: „Hari! Motaj nalevo!“

* Rečnik brodskih i pomorskih izraza nalazi se na kraju knjige. (Prim. prev.)

Amos klimnu glavom i složi se u sebi, jer ako bi Hari snažno zaočkrenuo nalevo, barkica bi se u širokom luku odvojila od glomaznog broda, bila bi izubijana, možda bi i potonula, ali dečaci bi barem ostali živi. Ako bi naglo zaneli nadesno, barka bi ubrzo bila samlevena između korita broda i sve bližih potpornih stubova dokova.

Lorens, pomoćnik pilota, reče: „Princ pokušava da se odgrne od nas.“

„Ha!“ Amos odmahnu glavom. „Hoćeš da kažeš: želi da ga odguramo do dokova.“ Amos stavi ruke oko usta i povika: „Hari! Oštro nalevo!“

Mladi štitonoša samo ispusti mahnitni ratni poklič u odgovor dok se borio s kormilom da održi barku paralelno s pramcem broda.

„Kao da pokušavaš da održiš loptu na ivici mača.“ Amos uzdahnu. Po brzini broda i mestu gde se nalazio, znao je da je vreme da se pripreme konopci. Ponovo je okrenuo leđa dečacima.

Odozdo je dopiralo Harijevo podvriskivanje i radosni pokliči dok je brzi brod i dalje gurao barku. Lorens reče: „Princ održava barku ispred broda. Teško je, ali uspeva mu.“

Amos povika: „Spremi pramčane konopce! Spremi krmene konopce!“ Mornari blizu krme i pramca pripremili su se da dobace konopce lučkim radnicima koji su ih čekali.

„Admirale!“, reče Lorens uzbuđenim glasom.

Amos sklopi oči. „Ne želim da čujem.“

„Admirale! Izgubili su kontrolu! Vuku udesno!“

Amos reče: „Rekoh da ne želim da čujem.“ Okrenu se pomoćniku pilota, koji je stajao sa uspaničenim izrazom lica, dok su im zvuci barkice koja se mrvila između broda i dokova parali uši. Uz pucanje drveta i lomljivu dasaka čuli su se i povici ljudi na dokovima.

Pomoćnik pilota reče: „Nisam ja kriv.“

Neprijatan osmeh razdvoji Amosovu srebrnosivu bradu i on reče: „Posvedočiću da je tako na tvom suđenju. Sad izdaj naređenje za konopce, ili ćeš nas razbiti o pristanište.“ Shvativši da prestravljeni čovek nije primetio njegovu opasku, Amos povika: „Privežite pramčane konopce!“

Trenutak kasnije, pilot viknu da se privežu krmene konopci, te ih dobaciše ljudima koji su čekali na keju. Brod je skoro sasvim prestao da se kreće unapred, a kada su se konopci zategli, potpuno se zaustavio. Amos povika: „Pričvrsti sve konopce! Spuštaj most!“

Okrenu se prema doku i zagleda se u uzburkalu vodu između broda i doka. Kada je među plutajućim drvetom, snasti i jedrima ugledao mehuriće, on doviknu ljudstvu na doku: „Spustite konopac ovoj dvojici budala koje plivaju ispod dokova pre nego što se udave!“

Dok je Amos sišao sa broda, dva mokra momka su se popela na dokove. Amos priđe mestu gde su stajali i zagleda se u promoćeni dvojac.

Nikolas, najmlađi sin princa Krondora, stajao je težine blago prebačene na desnu stranu. Leva čizma mu je imala visoku potpeticu zbog stopala izobličienog još od rođenja. Ako se ovo izuzme, Nikolas je bio krepak, vitak sedamnaestogodišnjak. Ličio je na oca po ostrim crtama lica i tamnoj kosi, ali nije posedovao žestinu princa Arute, iako bi mogao da se takmiči s njim u oštroumnosti. Bio je tih i mio kao majka, zbog čega su mu oči izgledale nekako drugačije od očevih, iako su bile iste, tamnosmeđe. Sada se činilo da mu je strahovito neprijatno.

Sa njegovim prijateljem stvari su stajale sasvim drugačije. Henri – na dvoru poznat kao Hari, pošto mu se i otac, erl od Ludlanda, zvao Henri – cerio se kao da nije on izvukao deblji kraj. Bio je istih godina kao Nikolas, za pola glave viši, imao crvenu kovrdžavu kosu i rumeno lice, i većina mlađih dvorskih dama smatrala ga je lepotaanom. Bio je nestašan momak i često bi ga pustolovni duh bacio u nepriliku, a šaljivost odvela van granica zdravog razuma. Najčešće je i Nikolas putovao s njim van tih granica. Hari provuče ruku kroz mokru kosu i nasmeja se.

„Šta je smešno?“, upita Amos.

„Admirale, žao mi je zbog barke“, odvrati štitonoša, „ali da si samo video lice pomoćnog pilota...“

Amos se namršti mladićima, ali onda ne uspe da se uzdrži od smeha. „Jesam. Vredelo je to videti.“ On raširi ruke i Nikolas ga čvrsto zagrli.

„Amose, drago mi je što si se vratio. Šteta što si propustio slavlje za letnju dugodnevicu.“

Amos odgurnu princa s prenaglašenim gađenjem i reče: „Fuj! Sav si moker. Sad moram da se presvlačim pre nego što ti izađem pred oca.“

Njih trojica krenuše prema molu kod palate. „Šta ima novo?“, upita Nikolas.

„Ništa posebno. Trgovački brodovi s Daleke obale, iz Keša i Kvega, i uobičajena trgovina sa Slobodnim gradovima. Mirna godina.“

Hari reče: „Nadali smo se uzbudljivim pričama o pustolovinama.“ Glas mu je bio blago podrugljiv.

Amos ga u šali pljesnu dlanom u potiljak. „Daću ti ja pustolovine, budalo. Šta si ovo radio?“

Hari protrlja potiljak i pokuša da napravi povređen izraz lica. „Mi smo imali prednost.“

„Prednost!“, reče Amos i zastade u čudu. „Možda u otvorenoj luci sa dosta prostora za manevrisanje, ali 'prednost' neće zaustaviti ratni brod s tri jarbola koji ide pravo na vas, nema gde da se okrene i nikako ne može da stane.“ On odmahnu glavom i nastavi da hoda prema palati. „Prednost, vala baš.“ Pogleda u Nikolasa i reče: „Šta ste tražili u zalivu u ovo doba dana? Mislio sam da imate časove.“

„Sveštenik Grejam je na savetovanju sa ocem“, odgovori Nikolas. „Zato smo otišli na pecanje.“

„Jeste li uhvatili šta?“

Hari se iskezi. „Najveću ribu svih vremena, admirale.“

„Hoćeš da kažeš, najveća je sada kada se vratila u zaliv“, odgovori Amos kroz smeh.

Nikolas reče: „Nismo uhvatili ništa vredno pomena.“

Amos im kaza: „Bežite da se presvućete u nešto manje mokro. Idem da se osvežim, pa ću da se vidim s tvojim ocem.“

„Hoćeš li biti na večeri?“, upita mladi princ.

„Verovatno.“

„Odlično; i baka je u Krondoru.“

Ove vesti razveselile su Amosa. „Onda ću sigurno doći.“

Nikolas uputi Amosu iskrivljen poluosmeh, sliku i prilikom očevog, i reče: „Sumnjam da iko veruje kako je slučajno rešila da poseti moju majku baš u vreme tvog povratka.“

Amos se samo osmehnu. „To je zbog mog bezgraničnog šarma.“ U šali pljesnu oba dečka po glavi i reče: „Bežite sad! Moram na raport kod vojvode Džefrija, potom do svojih odaja da se presvućem u nešto prikladnije za večeru s... tvojim ocem.“ Namignu Nikolasu i ode zviždućuci neku bezimenu melodiju.

Nikolas i Hari su žurili prema prinčevim odajama dok su im dokolence šljapkale u čizmama. Hari je imao malu sobu blizu Nikolasove, pošto je zvanično bio štitonoša princa Nikolasa.

Prinčeva palata u Krondoru nalazila se na samom zalivu i u davna vremena bila je odbrambeni grudobran Kraljevstva na Gorkom moru. Kraljevski dokovi bili su odvojeni od ostatka luke delom otvorene obale unutar zidina palate. Nikolas i Hari presekli su preko prazne plaže i prišli palati sa morske strane.

Ocrtavajući se prema popodnevnom nebu, palata se veličanstveno uzdizala na vrhu brda, sačinjena od niza odaja i sala razgranatih oko

prvobitne citadele, koja je i dalje bila srce čitave skupine zgrada. Iako ju je sada nadvisivalo nekoliko drugih kula i zvonika dograđenih tokom proteklih nekoliko vekova, stara citadela je i dalje privlačila nepodeljenu pažnju posmatrača, kao zlokobna uspomena na davno prošle dane kada je svet bio mnogo opasniji.

Nikolas i Hari otvoriše staru metalnu kapiju, izlaz prema luci za kuhinjsko osoblje. Reski miris luke – riba, so i katran – povlačio se pred mnogo pikantnijim aromama dok su se približavali kuhinji. Dečaci su žurili pored perionice i pekare, kroz mali povrtnjak i niz nisko stepenište, između koliba za poslugu.

Nameravali su da u privatne odaje kraljevske porodice uđu kroz ulaz za poslugu kako bi izbegli slučajan susret s nekim iz štaba princa Arute ili, što je još važnije, sa samim princem.

Kada su stigli do ulaza za poslugu najbližeg njihovim sopstvenim odajama, Nikolas ih otvori baš dok su se iznutra približavale dve sluškinje noseći svežnjeve posteljine prema perionici iza palate. On se skloni u stranu iz poštovanja prema teškom teretu koji su imale u rukama, iako mu je društveni položaj davao prednost. Hari uputi obema devojkama, samo nekoliko godina starijim od sebe, sopstvenu verziju mangupskog osmeha. Jedna se zakikota a druga ga prostrela pogledom kakav upotrebite kada naiđete na pacova u ostavi.

Devojke požuriše dalje, svesne utiska koji su ostavile na dečake, a Hari se isceri i reče: „Želi me.“

Nikolas ga snažno gurnu tako da ovaj posrnu kroz vrata, i reče: „Isto onoliko koliko ja želim crevne probleme. Zanosiš se.“

Dok su žurili uz stepenice prema porodičnim odajama, Hari reče: „Ne, ozbiljno. Krije to, ali vidim.“

Nikolas reče: „Hari – ženskaroš. Krondore, zaključaj kćeri.“

Posle blistavog popodnevnog svetla, hodnik je bio poprilično mračan. Na kraju hodnika popeli su se uz stepenice koje su ih odvele iz prostorija za poslugu u odaje kraljevske porodice. Na vrhu stepeništa otvorili su vrata i provirili unutra. Pošto nisu videli nikoga plemićkog roda, dva dečaka požuriše svaki do svojih vrata, koja su bila pola hodnika dalje od vrata za poslugu. Između ovih i Nikolasovih vrata visilo je ogledalo i, kada je ugledao svoj odraz, Nikolas reče: „Dobro je da nas otac nije video.“

Nikolas uđe u svoje odaje, dve velike sobe sa ogromnim plakarima i ličnim nužnikom, zahvaljujući kome nije morao da napušta prostorijske kako bi obavio nuždu. Brzo je skinuo mokru odeću i obrisao se.

Okrenuo se i ugledao svoj odraz u velikom ogledalu, skupocenom predmetu neopisive vrednosti, jer je bilo načinjeno od posrebnog stakla uvezenog iz Keša. Njegovo telo – telo dečaka na putu da postane muškarac – isticalo se grudima i ramenima u razvoju; bio je maljav kao odrastao muškarac, a morao je i da se brije svakodnevno. Ali lice mu je još bilo dečačko, nije imao izražene crte lica kakve se mogu steći samo vremenom.

Dok je završavao s brisanjem, pogledao je u levo stopalo, kao što je radio svakog dana u životu. Lopta mesa s malenim izraslinama koje je trebalo da budu nožni prsti nastavljala se na inače lepo oblikovanu nogu. Od rođenja su pokušavali da izleče stopalo pomoću medicine i magije, ali ono se opiralo svakom pokušaju. Nije bilo ništa manje osetljivo na dodir i druge nadražaje od desnog, ali Nikolasu je svejedno bilo teško da upravlja njim; mišići su na pogrešan način bilo povezani s kostima i nisu bili odgovarajuće veličine da izvedu zadatke koje je priroda imala na umu. Kao i većina ljudi koji su čitavog života imali neki fizički nedostatak, Nikolas se toliko navikao na ovo da ga je retko bio svestan. Hramao je samo malo. Bio je odličan mačevalac, možda podjednako dobar kao otac, koga su smatrali najboljim u Zapadnom kraljevstvu. Dvorski meštar mačevalac već je smatrao Nikolasa boljim od oba starija brata u njegovim godinama. Umeo je da pleše, kako je zahtevalo njegovo zvanje – sin vladara Zapadnog kraljevstva – ali jedino što nije mogao da prevaziđe bilo je užasno osećanje da je neka-ko manje vredan nego što treba da bude.

Nikolas je bio zamišljen mladić blagog glasa i više je voleo tihu samoću očeve biblioteke od razmetljivih igara kojima se bavila većina momaka njegovih godina. Bio je odličan plivač, dobar jahač i pristojan strelac pored toga što je bio vešt u mačevanju, ali celog života se osećao manjkavim. Progonio ga je osećaj krivice i nenadano bi ga obuzela nekakva neodređena promašenost, te je često bio ophrvan mračnim mislima. U društvu je često bio vedar i voleo je šalu kao i svaki dečak, ali kada bi ostao sam, Nikolasove misli obuzela bi briga. Ovo je bio jedan od razloga što je Hari došao u Krondor.

Dok se oblačio, Nikolas je sa osmehom odmahivao glavom. Štitonoša Hari, njegov drug u poslednjih godinu dana, doneo je iznenadnu promenu Nikolasovim usamljeničkim navikama, i većito je odvlačio princa u ovaj ili onaj lakomisleni poduhvat. Sa dolaskom srednjeg sina erla od Ludlanda, život je za Nikolasa postao mnogo uzbudljiviji. Zbog društvenog položaja i dva brata s kojima se uvek nadmetao, Hari

je bio ratoboran, očekivao je da se njegova naređenja slušaju, i jedva da je obraćao pažnju na razliku u položaju između sebe i Nikolasa. Samo direktna zapovest podsetila bi Harija da mu Nikolas nije mlađi brat i da njemu ne može da naređuje. S obzirom na Harijevu samovolju, prinčev dvor je verovatno bilo jedino mesto gde je otac mogao da ga pošalje kako bi postao malo umereniji pre nego što izraste u pravog tiranina.

Nikolas je očešljao mokru kosu, koja mu je dopirala do vrata, podšišanu po ugledu na očevu. Naizmenično ju je brisao peškirom i češljao dok je nije doveo u manje-više pristojno stanje. Zavideo je Hariju na crvenoj kosi koja mu se kovrdžala oko glave. Brisanje i češljanje na brzinu, i krenuo je.

Nikolas je procenio da sada izgleda onoliko pristojno koliko je to moguće pod datim okolnostima i izašao iz sobe. Ušao je u hodnik i zatekao Harija, već obučenog i spremnog, kako pokušava da zadrži još jednu sluškinju, znatno stariju od sebe, koja je poslovala oko ovoga ili onoga.

Hari je bio odeven u zeleno-smeđu livreju dvorskog štitonoše, što ga je, teoretski gledano, činilo članom osoblja kraljevskog domostrojitelja, ali u roku od nekoliko nedelja po dolasku, izabrali su ga da bude Nikolasov družbenik. Nikolasova starija braća, Borik i Erland, pre pet godina su otposlali na kraljevski dvor u Rilanonu kako bi se pripremili za dan kada će Borik naslediti krunu Ostrvlja od strica. Jedini sin kralja Lijama udavio se petnaest godina pre toga i Aruta i kralj su odlučili da će, ako Aruta nadživi starijeg brata, Borik postati vladar. Nikolasova sestra Elena nedavno se udala za najstarijeg sina vojvode od Rana, te je mladi princ uglavnom ostao bez drugova odgovarajućeg društvenog položaja pre nego što je Harija otac poslao u službu.

Nikolas glasno pročisti grlo i privuče Harijevu pažnju na taman dovoljno dugo da se sluškinja izvuče. Ona se učtivo nakloni princu i uputi mu zahvalan osmeh dok je žurila odatle.

Nikolas ju je posmatrao kako beži, pa reče: „Hari, ne smeš da koristiš položaj kako bi uznemiravao sluškinje.“

„Nije se uznemirila...“, počeo Hari.

„Nisam izneo svoje mišljenje“, reče Nikolas strogo.

Retko je upotrebljavao čin kako bi izdavao Hariju bilo kakva naređenja, ali u retkim prilikama kada bi do toga došlo, Hari je znao da ne treba da se raspravlja – posebno kada je Nikolasov ton podsećao

na princa Arutu, što je bio siguran znak da se ne šali. Štitonoša slegnu ramenima. „Imamo sat vremena do večere. Šta ćemo da radimo?“

„Trebalo da upotrebimo vreme da razradimo priču, rekao bih.“

„Kakvu priču?“ upita Hari.

„Trebalo da objasnimo tati zašto moja barka sada pluta rasuta preko pola luke.“

Hari pogleda u Nikolasa sa samopouzdanim osmehom i doda: „Smisliću nešto.“

„Niste je videli?“, reče princ Kronдора posmatrajući najmlađeg sina i štitonošu iz Ludlanda. „Kako ste mogli da ne vidite najveći ratni brod krongorske flote na manje od trideset metara udaljenosti!“ Aruta, princ Kronдора, brat kralja Ostrvlja i drugi čovek po moći u Kraljevstvu, posmatrao je dvojicu dečaka suženim očima punim neodobravanja, a taj pogled su obojica već dobro poznavala. Aruta je bio koščat čovek i smiren, snažan vođa koji retko pokazuje osećanja, ali njegovi najbliži, stari prijatelji i porodica, lako su tumačili jedva приметne promene njegovog raspoloženja. Ovo mu uopšte nije bilo zabavno.

Nikolas se okrenu svom saučesniku. Oporim tonom prošaputa: „Odličan izgovor, Hari. Očigledno si dugo razmišljao o ovome.“

Aruta se okrenu ženi, a njegovo neodobravanje polako je prerastalo u pomirenost sa sudbinom. Princeza Anita prostrela sina prekornim pogledom, ali sve ovo ju je ipak zabavljalo. Bila je ljuta na dečake što su se nepromišljeno poneli, ali Harijevo glumljenje bezazlenog nevinaščeta bilo je smešno. Iako je prevalila četrdesetu, nešto u njenom smehu, koji se trudila da obuzda, podsećalo je na mladu devojkicu. Riđa kosa bila joj je prošarana sedama, a pegavo lice izborano od dugogodišnjeg služenja narodu, ali oči su joj bile bistre i blistave dok je s ljubavlju posmatrala najmlađe dete.

Večernji obrok bio je sasvim nezvaničan, sa samo nekoliko prisutnih dvorana. Aruta je voleo da mu dvor bude neformalan i ćutke je trpeo raskoš samo kada je to bilo zaista neophodno. Dugački sto u porodičnim odajama mogao je mirne duše da primi još petoro-šestoro više nego što je te večeri bilo prisutno. Dok se u velikoj dvorani Kronдора nalazila većina borbenih trofeja i državnih stegova, u porodičnoj sali za ručavanje nije bilo takvih ratnih suvenirna, već samo portreta nekadašnjih vladara i pejzaža neobične lepote.